

RESSÒ DE LA PARAULA

La litúrgia és festa

Parlem de «celebracions» litúrgiques, i semblaria que amb aquesta expressió ja donem per suposat el to festiu de la litúrgia. Tanmateix això del «to festiu» s'ha d'explicar i, per altra banda, serviria només per a la litúrgia dels cristians, en la qual mai manca l'esclat de llum i de pau. Avui, pel contrari, la litúrgia civil incorpora sovint celebracions de decessos i defetes, no per a fer festa compartint alegria, sinó per tal d'honorar el personatge mort, o reviure el dolor, o bé per a revifar el sentiment de rebel·lió o reivindicació de tota mena.

És per això que hem de recordar que la nostra litúrgia sempre és festiva, fins i tot quan celebrem allò més trist, com ara la mort d'un ésser estimat, doncs en realitat mai celebrem la seva mort, sinó el triomf de la resurrecció de Crist en ell. No cal dir que aquesta celebració festiva és compatible amb les llàgrimes.

Com és possible fer festa, acceptant que poden haver-hi llàgrimes? Més encara, com celebrar festivament allò que és el més seriós de la vida, el sentit profund de les coses, la raó de la nostra existència?

Ja diem que cal explicar-ho. Aquestes preguntes vénen de mirar la festa litúrgica amb els mateixos ulls amb els que mirem qualsevol altra festa. Fa anys John A. T. Robinson, teòleg de la secularització, publicà un llibre titulat *Fiestas de locos*, on reivindicava el valor de les festes naturals o paganes, de les quals hauríem d'aprendre o que hauríem d'incorporar a les nostres celebracions. Certament l'Església ha integrat no poques festes originàriament paganes. Però el fons de la festa litúrgica cristiana és ben bé altra cosa.

De fet, «muntar una festa» és molt fàcil. Coneixem, i podem fer servir, els ressorts, els estímuls, que creen ambient festiu, com ara, cançons, llums, ornat, gestos... Ho fem en totes les litúrgies, dins i fora de l'Església. Però ens enganyaríem, si penséssim que, simplement fent-ho, ja hem complert amb el principi de que la nostra litúrgia ha de ser festiva. Tractant-se de nens o joves, sovint quedem satisfets, quan una determinada celebració «ha estat divertida i s'ho han passat molt bé». I tant de bo féssim moltes celebracions amb aquest resultat. Però ens podem enganyar. La litúrgia cristiana també juga amb les formes, amb els estímuls sensorials i psicològics de tot tipus, però no és tan sols això, en absolut. Un cop més hem de recordar que tot això en la nostra litúrgia no té cap sentit, si no és perquè ens facilita l'accés al misteri. En definitiva, la festa radica, neix, se sosté en la vivència del misteri.

—Tant els elements que fem servir a la festa litúrgica, com l'alegria que ella desperta, no són altra cosa que signe o paràbola d'un goig molt més profund.

—El goig profund del cristià és una de les manifestacions de la felicitat que atorga el misteri de comunió i d'amor que ens fa viure l'Esperit.

—El misteri de comunió i d'amor és un do immens: l'alegria és com el paper bonic amb el llaç de colors, que embolica el regal.

Així, no només ens fa goig poder viure el misteri de comunió a la litúrgia, sinó també el fet que se'ns ha estat donat per amor. Un motiu afegit a la festa.

† **Agustí Cortés Soriano**
Bisbe de Sant Feliu de Llobregat

Congrés europeu interreligiós sobre «Les religions a Europa davant del segle XXI»

► Del 10 al 12 de desembre passats el Grup de Treball Estable de les Religions (GTRE) va organitzar aquest Congrés que va concloure al Parlament de Catalunya, amb motiu de la celebració de La Carta Europea de Salvaguarda dels Drets Humans a la Ciutat i l'Any Europeu del Diàleg Intercultural 2008, any en què es commemora el 50è aniversari de la fundació de la Unió Europea. El resultat més significatiu del Congrés va ser la declaració conjunta que van signar les plataformes interreligioses de les ciutats de Brussel·les, Marsella i Barcelona, donant forma així a la plataforma Europea de Ciutats en el diàleg Interreligiós. (Foto: Ramon Boadella)

GLOSSA

Compartir per sortir-nos-en

Els titulars dels mitjans de comunicació ens recorden cada dia que estem travessant una seriosa crisi econòmica. Darrera de tot, persones i famílies que en pateixen les conseqüències. A la Bíblia apareixen moltes situacions de gran crisi: el llibre de Rut ens explica com Rut, vídua, per tal de vetllar pel seu aliment i el de la seva sogra, marxa a espigolar en el camp de Bóoz, seguint un costum que permetia que les persones necessitades aprofitessin les espigues que els queien als segadors quan garbellaven.

Al meu barri hi ha diverses grans superfícies comercials. Cada vespre, en acabar l'activitat del dia, acomplert el seu horari de servei, els treballadors del magatzem dipositen les deixalles a la vorera. Fa unes setmanes, arribat aquest moment, un grup de persones, que va en augment, furga entre les deixalles. Adults de diferents edats, amb presència de joves, persones habillades com tantes d'altres —no pensem que tots són marginats o rodamons, alguns, fins i tot, es veu que no hi estan acostumats a aquesta situació— recullen productes diversos. És una possibilitat que no poden desaproveitar per subsistir i una manera d'allargar el subsidi d'atur, si en tenen, o la baixa pensió que perceben en el cas d'alguns ancians. Podríem afegir que tam-

bé Càritas ha augmentat les seves prestacions, i parròquies i entitats veuen com creixen les peticions d'aliments.

Un sentit, potser no formulat, però latent ens convida a prendre mesures personals i familiars. Ens urgeix vetllar per mi i per la meua família perquè la crisi no ens afecti o ens afecti el mínim possible. Reduirem despeses i mirarem d'estalviar. I els qui no tenen possibilitats, com s'ho faran?

Seguint el llibre de Rut, veurem com Bóoz, commogut per l'acció de Rut, pren iniciatives per ajudar-la: mana que els seus homes no l'escriassin quan espigola (ara podria ser no avergonyir els desafavorits), que deixin caure més espigues (ara podria ser augmentar els nostres donatius), convida Rut a seure amb la seva colla i sucra el seu mos de pa en el vinagre (ara podria ser compartir allò que tenim)...

No podem pensar només en nosaltres i en els nostres. Hem de procurar per ells però no podem ignorar que ens caldrà compartir. Sortir-me'n jo i la meua família i ajudar a que se'n surtin d'altres amb menys possibilitats. *Digues-los que facin el bé, que s'enriqueixin de bones obres, que donin generosament, que sàpiguen compartir* (1Tm 8,18).

Enric Puig Jofra, SJ

Trobada Mundial de les Famílies

► Del 13 al 18 d'aquest mes se celebra a la ciutat de Mèxic la VI Trobada Mundial de les Famílies que treballarà el tema: «La família, formadora en els valors humans i cristians». La Delegació de Pastoral Familiar de Barcelona ha editat en català i en castellà un opuscle amb aquest mateix títol, que inclou uns guions de treball i que s'ofereix a grups cristians i a escoles que vulguin treballar el tema de la família, sobretot per a alumnes d'ESO. Es poden demanar exemplars a la Delegació de Pastoral Familiar (tel. 934 538 659).

EL BAPTISME DEL SENYOR

► Lectura del llibre d'Isaïes (Is 55,1-11)

Això diu el Senyor: «Oh tots els assedegats, veniu a l'aigua, veniu els qui no teniu diners, compreu i mengeu, compreu llet i vi sense diners, sense pagar res. ¿Per què perdeu els diners comprant un pa que no alimenta, i malgasteu els vostres guanys en menjars que no satisfan? Escolteu bé, i tastareu cosa bona, i us delectareu assaborint el bo i millor. Estigueu atents, veniu a mi, i us saciareu de vida. Pactaré amb vosaltres una aliança eterna, els favors irrevocables promesos a David. Vaig fer-lo testimoni davant els pobles, sobirà i legislador de nacions. Cridaràs una nació que tu no coneixies, i aquesta nació, sense conèixer-te, vindrà corrents, buscant el Senyor el teu Déu, el Sant d'Israel, que t'ha honorat.

Carqueu el Senyor, ara que es deixa trobar, invoqueu-lo ara que és a prop. Que els injustos abandonin els seus camins, i els homes malèfics, els seus propòsits; que es converteixin al Senyor i ell se n'apiadarà d'ells, que tornin al nostre Déu, tan generós a perdonar. Perquè els meus pensaments no són els vostres, i els vostres camins no són els meus, diu l'oracle del Senyor. Els meus camins i els meus pensaments estan per damunt dels vostres tant com la distància del cel a la terra.

Així com la pluja i la neu cauen del cel i no hi tornen, sinó que amaren la terra, la fecunden i la fan germinar, fins que dóna el gra per a la sembra i el pa per a menjar, així serà la paraula que surt dels meus llavis: no tornarà infecunda sense haver fet el que jo volia i haver complert la missió que jo li havia confiat.

► Salm responsorial (Is 12,2-6)

R. *Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació.*

El Senyor és el Déu que em salva, / confio, no m'espanto. / D'Ell em ve la força i el triomf, / és Ell qui m'ha salvat. R.

Cantant de goig sortirem a buscar l'aigua / de les fonts de salvació. / Enaltiu el Senyor, proclameu el seu nom, / feu conèixer entre els pobles les seves gestes. / Recordeu que el seu nom és Excels. R.

Canteu al Senyor que ha fet coses glorioses. / Que ho publiquin per tota la terra. / Poble de Sió, aclama'l ple de goig, / perquè el Sant d'Israel és gran a la teva ciutat. R.

► Lectura de la primera carta de sant Joan (1Jn 5,1-9)

Estimats, tothom qui creu que Jesús és el Messies ha nascut de Déu, i no hi ha ningú que estimi el pare sense estimar els fills que han nascut d'ell. Si estimem Déu i complim els seus manaments, no hi ha dubte que estimem els fills de Déu, ja que estimar Déu vol dir guardar els seus manaments. I aquests manaments no són feixucs, perquè cada fill de Déu és un vencedor del món. La nostra fe és la victòria que ja ha vençut el món. ¿Qui venç el món, sinó el qui creu que Jesús és el fill de Déu? Ell, Jesucrist, ha vingut a complir la seva missió per l'aigua i per la sang; no per l'aigua solament, sinó per l'aigua i per la sang; i l'Esperit en dóna testimoni, ja que l'Esperit és la veritat. Perquè són tres els qui donen testimoni: l'Esperit, l'aigua i la sang, i tots tres concorden. El testimoniatge dels homes, tot i que nosaltres l'acceptem, no es pot comparar amb el de Déu. Doncs bé, el testimoni que donen aquests tres és el de Déu a favor del seu Fill.

► Lectura de l'evangeli segons sant Marc (Mc 1,7-11)

En aquell temps, Joan predicava així: «Després de mi ve el qui és més poderós que jo, tan poderós que no sóc digne ni d'ajupir-me a deslligar-li la corretja del calçat. Jo us he batejat només amb aigua; ell us batejarà amb l'Esperit Sant». Per aquells dies Jesús vingué des de Natzaret de Galilea, i Joan el batejà en el Jordà. A l'instant, quan sortia de l'aigua, veié que el cel s'esquinçava i que l'Esperit, com un colom, baixava cap a ell, i es va sentir una veu des del cel: «Ets el meu Fill, el meu estimat, en tu m'he complagut».

Aquestes lectures són les pròpies de l'any B. Si es vol, també es poden llegir les de l'any A (Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10, 34-38)

► Lectura del libro de Isaías (Is 55,1-11)

Así dice el Señor: «Oíd, sedientos todos, acudid por agua, también los que no tenéis dinero: venid, comprad trigo, comed sin pagar vino y leche de balde. ¿Por qué gastáis dinero en lo que no alimenta, y el salario en lo que no da hartura? Escuchadme atentos, y comeréis bien, saborearéis platos sustanciosos. Inclina el oído, venid a mí: escuchadme, y viviréis. Sellaré con vosotros alianza perpetua, la promesa que aseguré a David: a él lo hice mi testigo para los pueblos, caudillo y soberano de naciones; tú llamarás a un pueblo desconocido, un pueblo que no te conocía correrá hacia ti; por el Señor, tu Dios, por el Santo de Israel, que te honra.

Buscad al Señor mientras se le encuentra, invocadlo mientras esté cerca; que el malvado abandone su camino, y el criminal sus planes; que regrese al Señor, y él tendrá piedad, a nuestro Dios, que es rico en perdón. Mis planes no son vuestros planes, vuestros caminos no son mis caminos —oráculo del Señor—. Como el cielo es más alto que la tierra, mis caminos son más altos que los vuestros, mis planes, que vuestros planes.

Como bajan la lluvia y la nieve del cielo, y no vuelven allá sino después de empapar la tierra, de fecundarla y hacerla germinar, para que dé semilla al sembrador y pan al que come, así será mi palabra, que sale de mi boca: no volverá a mí vacía, sino que hará mi voluntad y cumplirá mi encargo.»

► Salmo responsorial (Is 12,2-6)

R. *Sacaréis aguas con gozo de las fuentes de la salvación.*

El Señor es mi Dios y Salvador: / confiaré y no temeré, / porque mi fuerza y mi poder es el Señor, / Él fue mi salvación. / Y sacaréis aguas con gozo / de las fuentes de la salvación. R.

Dad gracias al Señor, / invocad su nombre, / contad a los pueblos sus hazañas, / proclamad que su nombre es excelso. R.

Tañed para el Señor, que hizo proezas, / anunciadlas a toda la tierra; / gritad jubilosos, habitantes de Sión: / «Qué grande es en medio de ti / el Santo de Israel.» R.

► Lectura de la primera carta del apóstol san Juan (1Jn 5,1-9)

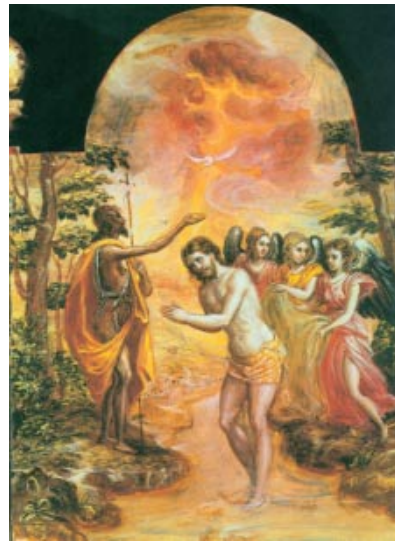
Queridos hermanos: Todo el que cree que Jesús es el Cristo ha nacido de Dios; y todo el que ama a Dios que da el ser ama también al que ha nacido de él. En esto conocemos que amamos a los hijos de Dios: si amamos a Dios y cumplimos sus mandamientos. Pues en esto consiste el amor a Dios: en que guardamos sus mandamientos. Y sus mandamientos no son pesados, pues todo lo que ha nacido de Dios vence al mundo. Y lo que ha conseguido la victoria sobre el mundo es nuestra fe. ¿Quién es el que vence al mundo, sino el que cree que Jesús es el Hijo de Dios? Éste es el que vino con agua y con sangre: Jesucristo. No sólo con agua, sino con agua y con sangre; y el Espíritu es quien da testimonio, porque el Espíritu es la verdad. Porque tres son los testigos: el Espíritu, el agua y la sangre, y los tres están de acuerdo. Si aceptamos el testimonio humano, más fuerza tiene el testimonio de Dios. Éste es el testimonio de Dios, un testimonio acerca de su Hijo.

► Lectura del santo evangelio según san Marcos (Mc 1,7-11)

En aquel tiempo, proclamaba Juan: «Detrás de mí viene el que puede más que yo, y yo no merezco agacharme para desatarle las sandalias.

Yo os he bautizado con agua, pero él os bautizará con Espíritu Santo.» Por entonces llegó Jesús desde Nazaret de Galilea a que Juan lo bautizara en el Jordán. Apenas salió del agua, vio rasgarse el cielo y al Espíritu bajar hacia él como una paloma. Se oyó una voz del cielo: «Tú eres mi Hijo amado, mi predilecto.»

Estas lecturas son las propias del año B. Si parece, también se pueden leer las del año A (Is 42,1-4.6-7 / SI 28 / Ac 10, 34-38)

Baptisme del Senyor, obra atribuïda a El Greco. Galeria Estense. Mòdena (Itàlia)

LECTURES DE LA MISSA DIÀRIA

Comença el temps de durant l'any

■ **Dilluns** (litúrgia hores: 1a setm.): He 1,1-6 / SI 96 / Mc 1, 14-20. ■ **dimarts**: He 2,5-12 / SI 8 / Mc 1,21b-28. ■ **dimecres**: He 2,14-18 / SI 104 / Mc 1,29-39. ■ **dijous**: He 3,7-14 / SI 94 / Mc 1,40-45. ■ **divendres**: He 4, 1-5.11 / SI 77 / Mc 2,1-12. □ **disabte**: He 4,12-16 / SI 18 / Mc 2,13-17. ■ **diumenge** vinent, II de durant l'any (lit. hores: 2a setm.): 1Sa 3,3b-10.19 / SI 39 / 1Co 6, 13c-15a.17-20 / Jn 1,35-42.

L'aigua és el primer senyal que hi pot haver vida en un lloc. A més a més, l'aigua, també neteja, refresca, satisfà i apaga la set quan estem assedegats... El nostre cos necessita l'aigua per viure, però el nostre esperit ben sovint, també, té una set que no s'apaga de qualsevol manera, sinó solament amb *aquella llum i aquella força*, que asserenen el cor i donen vida a l'ànima.

El baptisme de Jesús fa realitat una promesa, anunciada ja pel profeta Isaïes, en la que s'oferia a la humanitat una *aigua* capaç d'apagar la set i de donar el

sentit de la vida per sempre. Aquesta promesa, feta realitat en la persona de Jesús de Natzaret, va encetar una nova etapa de la humanitat, la definitiva, que ens dóna sentit ara i aquí, avui i sempre.

Arrelats en l'aigua del baptisme, ha nascut la *nova humanitat*, és a dir, una nova manera d'ésser i de viure en la que la clau de la vida no és l'aïllament egocèntric o la competitivitat destructiva, sinó una *amistat viva, personalitzada i entranyable amb el mateix Déu, generadora d'unes noves relacions entre nosaltres*. Aquestes

noves relacions estan edificades en la veritat, la llibertat, la justícia, l'amor i la pau.

D'aquesta manera, també nosaltres avui, batejats en l'Esperit Sant, podem viure la vida de cada dia, a les verdes i a les madures, des d'una sincera amistat amb Déu. Aquesta amistat ens dóna vida per dins i ens obre a la justícia i a l'amor universal, especialment, envers els pobres i exclosos de la societat, que són els preferits del mateix Déu.

Aquesta aigua, ben cert, apaga la set per sempre...

Ramon Prat i Pons

COMENTARI

L'aigua de la vida

L'ESPERIT DE NADAL

S'ha manifestat la unitat de Déu

La carta a Titus expressa el misteri de Nadal amb aquesta frase tan plena de sentit: «S'ha manifestat Déu, Salvador nostre, amb la seva bondat i el seu amor als homes» (Tt 3,4). El terme grec que significa «amor als homes» (philantropia) es tradueix en llatí com «humanitas». En el Crist s'ha manifestat la veritable «humanitas», la imatge original de l'ésser humà. I aquesta humanitat de Déu està amarada per la bondat i l'amor. L'ésser humà somiat per Déu emmiralla en la seva cara la bondat i l'amor. Resplendeix benignitat i amabilitat. És bo envers ell i els homes. Creu en la bondat i atrau així la part bona interior, present en els seus germans i germanes. No estima només el seu proïsme, els seus amics i coneguts, ni solament els seus enemics. Ell mateix és l'amor. La seva essència és ser amor.

L'autor de la carta a Titus veu la situació de l'ésser humà, abans de l'aparició de Crist, com empantanega-

da i sense salvació. «Érem esgarriats, esclaus d'una plaga de passions i de plaers. Ens movíem en una atmosfera de malícia i d'enveja: odiosos i odiant-nos mútuament» (Tt 3,3). D'aquesta relació funesta, ens n'ha arrencat la manifestació, en Jesucrist, de la bondat i l'amor de Déu als homes. Déu ens ha salvat, com diu la carta a Titus. Ens ha alliberat de les cadenes que ens empresonaven, ens ha refet. Als qui estàvem extraviats, ens ha menat pel camí dret. I ens ha alliberat de la tendència d'odiar-nos mútuament. Quan la humanitat de Déu s'ha manifestat en el Crist, aquesta veritable imatge de l'home, també ha canviat alguna cosa dintre nostre. Ens ha posat en contacte amb la imatge original que Déu s'havia fet de nosaltres. Ha netejat la brutícia que amagava aquesta nostra imatge i l'ha fet resplendir amb una nova formosor.

Anselm Grün

(«Viure l'esperit de Nadal». Ed. Claret. Barcelona 2003)

La mujer madre

La polaca Wislawa Szymborska, Premio Nobel, escribió un poema sobre una mujer madre que escondía a sus niños para evitarles los males de la guerra. Tradujo G. Beltrán. El oficial le pregunta:

«Mujer, ¿cómo te llamas? —No sé.
¿Cuándo naciste, de dónde eres? —No sé.
¿Por qué cavaste esta madriguera? —No sé.
¿Desde cuándo te escondes? —No sé.
¿Por qué me mordiste el dedo cordial? —No sé.
¿Sabes que no te vamos a hacer nada? —No sé.
¿A favor de quién estás? —No sé.
Estamos en guerra, tienes que elegir. —No sé.
¿Existe todavía tu aldea? —No sé.
¿Éstos son tus hijos? —Sí.

El escritor del primer *Resurgimiento* literario italiano, el católico Hipólito Nievo escribió: «Las mujeres son superiores a nosotros en la constancia, en el sacrificio, en la fe, en la resignación; mueren mejor que nosotros; son, en suma, superiores a nosotros en las cosas más importantes, en la ciencia práctica de la vida, que, como sabéis, es una carrera hacia la muerte».

¿Qué puedes dar o has dado, a tu madre, a cambio de su sangre, de su leche, de sus desvelos, de sus lágrimas... de su amor?

J. M. Alimbau

SANTORAL

11. ✠ Diumenge. Sant Higiní, papa (grec, 136-140) i mr.; sant Salvi, bisbe i mr.; santa Hortènsia, vg.; beats Gonçal d'Amarante i Bernat Scammacca, prev. dominicans.

12. Dilluns. Sant Arcadi, mr.; sant Alfred, monjo, patró de l'amistat; sant Nazari, monjo; santa Tatiana, mr.; sant Martí de Lleó, prev.; sant Victorià, bisbe; sant Antoni-Maria Pucci, prev. servita; santa Cesarina, vg.; sant Bernat de Corleone, rel. caputxí; beat Pere-Francesc Jamet, prev.

13. Dimarts. Sant Hilari (†367), bisbe de Poitiers i doctor de l'Església. Sant Gumersind, mr.; santa Verònica de Benasco, vg.

14. Dimecres. Sant Joan de Ribera, bisbe de València; sant Fèlix de Nola, prev.; sant Malaquies, profeta (s. v aC);

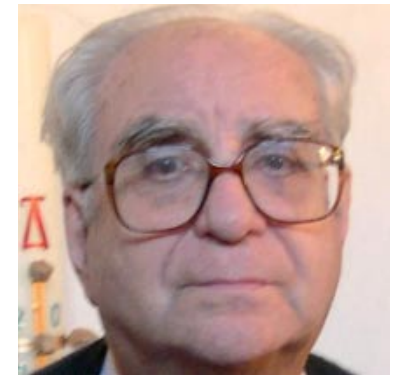
santa Macrina; beat Pere Donders, prev. redemptorista.

15. Dijous. Sant Pau, ermità a Tebes (Egipte, s. iv); sants Maur (Maure o Mauri) i Plàcid, abats, deixebles de sant Benet (s. vi); sants Habacuc (s. vii aC) i Miquees (s. viii aC), profetes; sant Efisi, mr.; santa Secundina, vg. i mr.; beat Francesc Fernández Capillas, prev. dominicà i mr.; beat Jaume de Villa, rel. servita.

16. Divendres. Sant Marcel I, papa (romà, 308-309) i mr.; sant Fulgenci d'Ècija (†630), bisbe; santa Priscil·la (s. i), matrona romana; sant Berard, prev. franciscà i mr.

17. Dissabte. Sant Antoni el Gran (†356), abat, d'Egipte, patró dels qui tracten amb bestiar, i també de Menorca. Santa Leonil·la, mr.; santa Rosalina de Vilanova, vg. cartoixana.

ENTREVISTA

▶ JOSEP M. ROVIRA BELLOSO

El tesor amagat

«A l'hivern de la meua vida torno a descobrir que el meu cor està fet per a l'Evangeli de Jesús, que manifesta qui és Déu que estima, perdona i s'abaixa per cercar els pobres i desvalguts i, així, fer-nos compassius; aquest és el meu tesor amagat». Són paraules del teòleg Josep M. Rovira Belloso, que recentment ha impartit un cicle de ponències sota el títol *La meua fe. La nostra fe*, a la Fundació Joan Maragall. Mn. Rovira confessa que la seva vida sencera «ha d'interpretar l'Evangeli», perquè la seva fe «s'obre a l'escenari real i objectiu de qualsevol escena de l'Evangeli».

Després d'una vida dedicada a la teologia, qui és Déu per a vostè?

L'Antic Testament intueix que «Déu és compassiu i benigne, lent per al càstig, fidel en l'amor». El Nou Testament diu rotundament que «Déu és Amor». Segons aquesta tradició, jo puc dir: Déu és el misteri de l'Amor més gran que ens acompanya sempre. És Amor: per això ens il·lumina, ens fa respirar i ens fa madurar. És misteri: no el podem abastar ni disposar d'ell. És com l'últim secret de l'univers i de l'home.

Com és el seu diàleg amb Déu?

Miro repetidament la relació i el diàleg que Jesús té amb el Pare. El meu diàleg voldria inspirar-se amb el de Jesús: diàleg d'acció de gràcies, de tornar amor per amor, de súplica de fill, d'adoració i lloança... Tant de bo fos alguna vegada una mena de «descans en l'Amor», perquè «Jesús passava la nit en l'oració de Déu». Dic «descans en l'amor», perquè això ens faria créixer en bondat. De Joan XXIII s'ha dit: no intentava ser bo. Era bo! Déu l'havia fet bo.

«El meu cor està fet per a l'Evangeli de Jesús», diu vostè. És aquest, el seu tesor amagat?

Això no ho dic com si fos cosa només del meu cor, sinó del cor de cada persona. L'Evangeli és l'aire fresc que ens fa respirar a fons. L'anhel més profund de la persona humana és el mateix anhel d'humanisme transcendent que desprèn l'Evangeli, en les Benaurances, en el Pare Nostre; en la Paràbola del Fill Pròdig o en la del Judici, en el qual els pobres i petits representen Crist.

Òscar Bardají i Martí

ENVIADO AL MUNDO

Corinto y la Primera a los Corintios

Mosaico del ábside de la Basílica de San Pablo Extramuros, Roma

En el centro del mundo mediterráneo, con un puerto importante a cada lado del istmo, Corinto era una capital económica en tiempo de Pablo: mucha inmigración, mucho dinero e, inevitablemente, mucho vicio. Por otro lado, estaban más abiertos al bagaje espiritual que podían transportar unos u otros viajeros. Pablo estuvo allí más tiempo que en otras partes (sólo en Éfeso estuvo más) y reunió una comunidad considerable, con más pobres que ricos, más ignorantes que sabios y más gente humilde que poderosa, fruto normal de una predicación abierta.

En aras de la atención a los problemas de cada uno, la comunidad (la imagen de más de cien personas) se dividió en grupos: en ellos la distinta procedencia y la distinta capacidad cultural podía favorecer ciertas subdivisiones. El caso es que, al cabo de poco (probablemente sin culpa de los personajes citados), anduvieron diciendo: «Yo soy de Pedro», «yo soy de Pablo», «yo soy de Apolo»... dando a ese «soy de...» más peso que a la misma profesión cristiana.

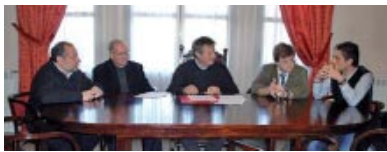
Sabemos que Pablo se opuso a esa obsesión por el grupo. Lo curioso es que existía un modo de reunir a todos los cristianos de la ciudad (una casa grande con un buen patio interior) para celebrar el «memorial del Señor». Pero incluso allí algunos se encontraban a gusto y otros se llevaban la impresión de ser despreciados por los demás.

El problema de los grupos, el matrimonio, el orden de las asambleas, la función edificante de los carismas, la resurrección y otras cuestiones varias fueron consultadas al apóstol cuando estaba en Éfeso: le dieron pie a escribir el gran monumento sobre la vida real de la Iglesia primitiva, que llamamos Primera a los Corintios.

Jordi Sánchez Bosch

AGENDA

CRÒNICA

Conveni per a la rehabilitació i reordenació del conjunt de Sant Pere d'Avinyó. El passat 12 de desembre es va signar aquest conveni, especialment significatiu per la reeixida suma de sinergies en pro del bé comú. L'església parroquial de Sant Pere d'Avinyó, situada al municipi d'Avinyonet del Penedès, serà rehabilitada i aquest espai serà utilitzat també per l'entitat ACTUA —que gestiona en els locals confinants un servei d'atenció a menors de la Generalitat— a més d'altres associacions culturals del municipi. D'aquesta manera, es recupera el patrimoni i l'acció pastoral de l'Església, es consolida una acció social, s'hi involucra la vida associativa d'Avinyonet del Penedès.

VISITA PASTORAL

Amb la comunitat paraguaiana. Durant la Visita Pastoral a l'arxiprestat de Sant Vicenç dels Horts, el bisbe Agustí es va reunir el passat dia 10 de desembre a la parròquia de Sant Antoni Abat de Corbera de Llobregat amb una dotzena de fidels provinents del Paraguai. Són més de 2.000 els residents en aquesta localitat, originaris del país llatinoamericà. Davant d'aquesta presència tan significativa, el bisbe Agustí va voler compartir amb ells les seves inquietuds, en l'ordre social i religiós.

ESGLÉSIA DIOCESANA

Trobada diocesana de confirmació. Es va celebrar a Sant Sadurn d'Anoia el passat diumenge 14 de desembre, amb la presència de nois i noies de confirmació de tot el bisbat de Sant Feliu de Llobregat. El lema de la trobada era «Testimonis de la llum» i tota la jornada va estar enfocada a aquest objectiu ben nadalenc. Al matí, els prop de 130 nois i noies que van participar a la trobada, van fer una gimcana per diferents places del poble, que va acabar amb el dinar a l'escola vedruna «El Carme». Finalment, el bisbe Agustí Cortés va celebrar l'Eucaristia amb tots els presents a la parròquia de Sant Sadurn d'Anoia.

AGENDA

Mn. Ignasi Armengou deixa Sant Bartomeu de la Quadra. Després de 53 anys al servei de la comunitat parroquial d'aquesta pedania de Molins de Rei, Mn. Ignasi es jubila. És moment per donar-li les gràcies per l'amor i la dedicació amb la qual ha atès les necessitats de la feligresia. Avui 11 de gener a les 11.15 h serà el seu comiat i l'entrada com a nou rector de Mn. Xavier Aymerich.

Setmana de pregària per la unitat dels cristians. Del 18 al 25 de gener els cristians celebren aquesta iniciativa de pregària que l'any passat va complir 100 anys. En diverses parròquies i centres del bisbat s'organitzen actes per créixer en la comunitat entre les diferents confessions cristianes.

A la Catedral de Sant Llorenç serà divendres 23 de gener, a les 19 h.

FORMACIÓ

Els dilluns dels drets humans. 12 de gener, 19 h. Justícia i Pau i el Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia organitzen aquest cicle de conferències sobre problemàtiques relacionades amb els drets humans arreu del món. Demà la temàtica serà «Eradicar la violència de gènere», a càrrec de Júlia López, catedràtica de Dret del Treball de la Universitat Pompeu Fabra i Montse Cervera, llicenciada en Història Contemporània i membre del col·lectiu Ca la Dona. Auditori del Centre d'Estudis Cristianisme i Justícia, Roger de Llúria 13, Barcelona - www.justiciaipau.org.

Cap de setmana «Encontre Matri-monial». 30 gener-1 febrer. Organitzat pel moviment «Encontre Matri-monial», està dirigit fonamentalment a parelles però també a sacerdots que vulguin aprofundir en la seva relació amb l'Església. Casa d'Espiritalitat Pare Manyanet de Begues. Informació: Carme i Fermí Oriol, tel. 932 188 876 - www.encontrematri-monial.org.

Curs «El Jesús de la història». Dimarts 3, 10, 17 i 24 de febrer, de 19 a 20.30 h, organitzat per la Fundació Claret. Antoni Bentué conduirà el curs, per tal d'aproximar-se a la figura impactant de Jesús, tal com apareix als Evangelis. Sala Pere Casaldàliga, Roger de Llúria 5, Barcelona. Informació i inscripcions: Fundació Claret, tel. 934 761 450, info@fundacioclaret.org, www.fundacioclaret.org.

«Què crec, per què crec, com crec?» Del 30 de gener a l'1 de febrer. Amb F. Javier Vitori i M. Teresa Iribarren es proposa un cap de setmana a la Cova de Manresa de reflexió, silenci i pregària amb pàgines escollides d'aquest llibre de Cristianisme i Justícia, recull de testimonis de fe amarada de justícia. Informació: Francesc Riera, sj. Telèfon 938 720 422, www.covamanresa.cat.

PUBLICACIONS I WEB

El caballo de Miguel. Aquest llibre, publicat per Plataforma Editorial, recull vivències de voluntaris de l'Hospital de Sant Joan de Déu. Són relats que desvetllen les ganes de viure i transmeten les ensenyances dels infants com a mestres de la vida i l'amor. www.plataformaeditorial.com.

ECO DE LA PALABRA

La liturgia es fiesta

Hablamos de «celebraciones» litúrgicas, y parecería que con esta expresión ya damos por supuesto el tono festivo de la liturgia. Sin embargo, eso del «tono festivo» se tiene que explicar y, por otra parte, serviría sólo para la liturgia de los cristianos, en la cual nunca falta el resquicio de luz y de paz. Hoy, por el contrario, la liturgia civil incorpora a menudo celebraciones de muertes y derrotas, no para hacer fiesta compartiendo alegría, sino para honrar al personaje muerto, o revivir el dolor, o bien para reavivar el sentimiento de rebelión o reivindicación de todo tipo.

Es por ello que hemos de recordar que nuestra liturgia siempre es festiva, incluso cuando celebramos algo tan triste como, por ejemplo, la muerte de un ser querido, pues en realidad nunca celebramos su muerte, sino el triunfo de la resurrección de Cristo en él. Ni qué decir tiene que esta celebración festiva es compatible con las lágrimas.

¿Cómo es posible hacer fiesta, aceptando que puede haber lágrimas? Más aún, ¿cómo celebrar festivamente aquello que es lo más serio de la vida, el sentido profundo de las cosas, la razón de nuestra existencia?

Ya decimos que es preciso explicarlo. Estas preguntas vienen de mirar la fiesta litúrgica con

los mismos ojos con los que miramos cualquier otra fiesta. Hace años John A. T. Robinson, teólogo de la secularización, publicó un libro titulado *Fiestas de locos*, donde reivindicaba el valor de las fiestas naturales o paganas, de las que tendríamos que aprender o que tendríamos que incorporar a nuestras celebraciones. Ciertamente la Iglesia ha integrado no pocas fiestas originariamente paganas. Pero el fondo de la fiesta litúrgica cristiana es ciertamente otra cosa.

De hecho, «montar una fiesta» es muy fácil. Conocemos, y podemos usar, los resortes, los estímulos, que crean ambiente festivo, como por ejemplo, canciones, luces, adornos, gestos... Lo hacemos en todas las liturgias, dentro y fuera de la Iglesia. Pero nos engañaríamos, si pensásemos que, simplemente haciéndolo, ya hemos cumplido con el principio de que nuestra liturgia debe ser festiva. Tratándose de niños o jóvenes, a menudo quedamos satisfechos, cuando una determinada celebración «ha sido divertida y se lo han pasado muy bien». Y ojalá hiciésemos muchas celebraciones con este resultado. Pero nos podemos engañar. La liturgia cristiana también juega con las formas, con los estímulos sensoriales y psicológicos,

pero no es tan sólo eso, en absoluto. Una vez más, tenemos que recordar que todo eso en nuestra liturgia no tiene ningún sentido, si no es porque nos facilita el acceso al misterio. En definitiva, la fiesta radica, nace, se sostiene en la vivencia del misterio.

—Tanto los elementos que usamos en la fiesta litúrgica, como la alegría que ella despierta, no son otra cosa que signo o parábola de un gozo mucho más profundo.

—El gozo profundo del cristiano es una de las manifestaciones de la felicidad que otorga el misterio de comunión y de amor que nos hace vivir el Espíritu.

—El misterio de comunión y de amor es un don inmenso: la alegría es como el papel bonito con el lazo de colores, que envuelve el regalo.

Así, no sólo nos alegra poder vivir el misterio de comunión en la liturgia, sino también el hecho de que nos ha sido dado por amor. Un motivo añadido a la fiesta.

† Agustí Cortés Soriano
Obispo de Sant Feliu de Llobregat